

ŽENSKÁ HLÍDKA

Poradatelka M. Buročová

VÁNOCE.

J. V. Bládek.

Jak s rolníckými saně zvoní, jak vody v šumném potoce jste přijely na bílém koni, ó vánoce, ó vánoce!

Po celém kraji sněhu leží, pod mraky měsíce vesluje — však u nás teplo; — ať si sněží a vítr okny lomcuje.

Náš útulný a tichý domek až pod krovy je zasněžen, zde stádo, zde je vojska četa, k nám od Ježíška přivezen.

A na něm? — Bože, — divy světa! jak světélky je zaplaven: zde stádo, zde je vojska četa, zde koráb, — k plavbě připraven.

Zde cukroví je ve škatuli a zde je zlatý oršáček — a zde — ó div! — k své Matee tuší se sám ten božský Ježíšek!

Zde vůl a osel vedle něho, zde Tří králů je vzácný dar; však, Ježíšku, nač mi je všeho? — když's nevěstičce mi botek pář!

Já viděl ondy bosé dítě: sněhem a ledem hoch šel sám, a řek' mu, že, když poprosí Tě, Ty mně, — a jemu já je dám.

Však hle, — u dveří někdo stojí, — tak dřív se nikdy neusmál; vysoké botky, kabát dvojný, — snad Ježíšek ti sám to dal?

Ó hochu, pojď! u Jezulátka se poděkuj, jak slušivě; — Zde to je moje dobrá matka — a vidíš, jak se usmívá?

A dnes Ježíška nepros o víc, rozdělím s tebou vše, co mám, to cukroví zde na polovici, — svou maticku si nechám sám!

Jak s rolníckými saně zvoní, jak vody v šumném potoce, jste přijely na bílém koni, ó krásné, svaté vánoce!

Veselé vánoční svátky přeje všem čtenářům a čtenářkám tohoto listu

PORADATELKA.

VÁNOČNÍ OBDOBÍ.

Toto vánoční období, naplňuje nitro naše zvláštními pocity, pocity to jakési neznámé hřejivé něhy a touhy, touhy ku dosažení těchto ryze vánočních radostných významů, které s sebou tyto svátky přináší, radostné upokojení v tom smyslu, učinit radost jiným, vzpomínkou na ně, třeba dost malým dárečkem. Ku upřímné vzpomínce není třeba velkého přídavku. V tomto případě přátelům postací částka jen málo, jen když jest to od srdce a upřímně míněno.

Již přistí pátek a sobotu, do stoupí nadšení tohoto období svého vřehle, a bude panovati všude radostné veselí, obzvláště mezi těmi malými pozeměny. Na svátky tyto těší se mládež skorem celým, den ode dne počítají měsíce, týdny, a konečně dny i hodiny, kdy jim bude možno spatřiti Ježíška, třeba jen ve snu.

VZPOMÍNÁNÍ.

V. Freyn.

Zas jen vzpomínání zbylo! Je to tak dávno! Snad věru to bylo, tak zdá se — a už žije všo jen v obrazích duše a ve skvělé smrti představ. Všechno. Scenerie, prosvětlená jsem a oním hleděním dým reflexem mozkové planě, kterým protkáno ovadnuší a který rozlétl se až tam daleko ke skalním štítům smutného břehu; chvíle, v níž umělová duše pod polibky nebe a v názném šepotu bílých vln, tak kroce si hrajelech u Vašich nohou; intimní krása oněch kroků, kde v stihu pívně je snadno zapadnout na to, že žijete — aeh, vše, i chvilu krása vašich očí, paní, oněch mandlových očí, o nichž lze říci mož, že mohly náležeť pouze Spa-

nělec. Jen vzpomínání zbylo... Jak perličky, vynesené z onoho moře a na útěruce teď navlečené, tak obrázky duše jen skrovné dnes září — možno se těšit plnou jich hrstí a tise pozorovat vábnuu hru tlumených tónů, v nichž zdá se jim lámat paprsek, který je prozářil — chcete-li, lze pohrát si jednou, malou perličkou skrovné vzpomínky na to, co bylo krásné. Bylo to ve vodách Janova a vrátil jsem se ve své kočábce z moře, na kterém strávili jsme celé půldne. Malý Lula seděl u mých nohou, a jeho matka tise hovořila se starým, bílým lodníkem; byli krajané. Jich tlumená slova a šplouchnutí zářezů vesel do hřbetů vln bylo jediné, co se zde ozývalo. Kolem ovládalo veliké, naprosté ticho. Slunce leželo už v západu a z moře letěl větrík stával se chladným. Lodník zalehl do vesel meleněji — Janov se blížil. Koupal se v jasu. Kříž katedrály San Lorenzo skvěl se v nížním se slunci a v oknech řady domů s jihozápadní frontou jakoby rozsvítil rudým ohněm, tisícovým odleskem vrací veliké město spoustu paprsků, které mu je sluncem vrhána se štědrosti, již nepočítá. Celá dlouhá, vlnivá Via di Circovallagione na vysokém obvodu města, plně ozářená, rysuje se jasně rovinnými kopurami svých bílých domů — a od ní svahem dolů pestrá směs nízkých střeš, ostré prorývaná hlubokými stíny užoučkých uliček starého města a dlouhých, smutných zdí neznámých, skrytých zahrád. Jak se to stává.

Větrík se stával mrazivý. V hlubokém mlčení jsme se blížili k ozářenému městu. Pojednou se paní ke mně obrátila a zeptala se: "Víte, že je dnes štědrý den?" "Ano, madame — a za hodinu bude štědrý večer," usmál jsem se. "A — přijde Ježíšek," pevně řekl Lula. Bylo mnoho komiky v rozhodnosti tohoto tvrzení. "No, uvidíme," usmála se paní. "Budeme ho čekat! Bojíš se? Popros svého přítele, aby ti dnes neutekl." "Ty se nebojíš, víš?" obrátil se Lula rychle ke mně, "a já také ne!" dodal hned určitě. "Ale zůstanete s námi? Tedy hongm — honem —!" jeho oči se rozohnily. Propletl jsme se přistavem a přistáli.

A pak rychle uličkami starého Janova, přes Piazza Deferrari, životem kypící, a nahoru, vysoko až tam, kde končí lanová dráha u vrcholu města k hotelu Rigli. Aeh! Zde bylo teplo a útulno. Společnost ještě kdes po městě rozhozena — usadili jsme se k oknu. Stmívalo se. Rigli ve své výši dostal ještě několik přešlých paprsků již chladných, a špička jakési věže na protějším kopci naposled zlomila přímom konturu bílých oblaků, za ní visících. Přistav v hloubi pokrýval se temné a zvolna zanikal v závoji, který o něco výše zbledl ještě odletem dalekého moře a který, vztupuje z vody, zlehoučka zahaloval ulice a chrámy jako puvučina vylézající výše dále. Přšel večer. Moře na západě zakončilo ostře hlubokou modří — a nad ním tůhly, těžký mrak krvavě zrudl báječné červeně, která k níhu pomalu a diskretně se jemná až v tichou řížovou a žlutou zář, pod níž vody stály ve zeleným a krásné tialovými — a na vřehodě, na černé pleně náhle spadlé noci narysoval se obzor bílým, úzkým páskem tam, kde ještě moře. Vody přistavu zčervenaly zcela.

A hle! Tisíc světélček naskákalo tam, kde před hodinou bylo bílo. Na dně města se silně rozžářilo — jako pásek brilantů zasvitly lampy na předlohué Via Venti Settembre — odtud plamenky malické, osamoceně i v hlouček rozbehly se po celé hluboké stráni vzhůru a až daleko po pahorečích, tam vysoko, kam ještě vylezly drobné domky villeggiatury San Francesko d Albare a hluboko až k baráčkům, jichž sáklady myje moře po celém, velikém městě v dali v hloubce záři bezpečně světélček, tak pohádkové pékné a tak tise, jako vsude tam byl mír se oněmi okny malých i velkých, kdo rozáhl právě v prvních chvílích svateveera. A nad městem zaholela hledá sít...

"Míre, sehor, míre —" vedle mne ozvalo se vznešené a tise, a dlouhé oči paní vply se plně ve velké panoramu. Teprve za okamžik, zpozorujme můj úsměv, uvědomila si patrně, že mluví ke mně svou tečí, mně eizí — a rychle, prolomí své spjaté prsty a položie se vzad, usmála se: "Hledte — vypravujte mně něco z vašich vzpominek na štědrý večery ve Vaší zemi — začíná mně být smutno!" "Ah, madame — toho nedovedu, odpusťte!" "Nemáte žádné pékné vzpomínky?" "Moje vzpomínky na všechny tyto večery jsou plny tepla a jemného kouzla. Leč co mám Vám z toho vypravovat? Vždyť sama již máte tytéž obrázky v mysli — snad jen jinak kolorované, ale téhož přece námětu. Mě štědré večery byly všechny stejné, všechny krásné — a není v mých vzpomínkách nic, než vždy též dojem klidné záře, která vzplála nad bílým stolem našeho rodného pokoje a prochvěla vším, čeho se dotkla — zlaté hlavy otee, retů matky i modrých, věrných očí sester — a jako vždy, i dnes, snad právě nyní tam daleko za bílými záclonami velikých našich oken stojí zase všichni kolem stolu, ruce mají sepaté, na steh modlitba a v pobledu snad vlyko vzpomínky. Ale — to bylo by už sentimentální trochu — ale spoji melancholické..."

"Ovšem —" zasmály se oči paní, "a toto netřeba..." V tom Lula, podpíraje se o má kolena a dlouze hledě na bledou zář nad městem, ozval se tise: "Tamhle asi vyjde Ježíšek z nebe."

"Tak dej pozor — snad uvidíš andělský, otvírající oblaka a provažející Jezulátka!" "A potom — až přijde — kam půjde nejdřív?" "Ale kdo pak to může vědět dítě," paní se tise zasmála, "snad k nejněhodnějším." "A pak k těm ostatním — a po řád a požád, ke všem dětem, víš?" "Ke všem, všem hodným dětem, mo!"

"Im —" napadlo mne pojednou, "ke všem! Teť si vzpomínám na malíkové příbodu, přece hle, tak náhodou..." "Ah — tedy přece! A přece jen sentimentální, vidíte? Nějaká chuděrka bez otee — či bída?! — Ah, ale jen vypravujte." "Ano — až to snad nebude dokonce tak sentimentální, jak se bojíte. Na malou hezoučku holčičku si vzpomínám tak, jak vídal jsem ji tehdy, kučeravou a se zvonivými perličkami sněhu na malých rtech. Irma jí říkaly. Dny jejího drobného žití byly vyplněny smíchem a hrout — a děti celého domu byly jejími přáteli, neboť se všemi dělila se o vše, a ponevadž měla všeho hojnost, měla i přehylnost všech. A to zdálo se plnit její dukačku jasnou veselostí — celý dny slyšet bylo trilečky jejího smíchem. A na chodbě, před dveřmi bytu, panenky a hračky malé irmy měly tolik obdivovatelů, kolik bylo zlých hlaviček v domě. Bývaly to slavné hry, které ve velkém koutě u sedehů vyráždily v celé akty malých her a ve velké scény bohaté, přepestře výpravy, k nimž kostýmy usneseny tajně a velmi vážně ze všech rodných slmar a pradelnic — a jichž děj bez začátku a konce byl tak úchvatný, že myslí všech súčasnostných, usneseny v těch chvílích, zcela odletaly skutečnému životu. A středem, osou i vřeholem všeho toho krásna byla Irma, její nápad a její hračky — neboť jeon mo její panenky mohly být o pravdu královnami a princeznami, ba ještě mohla rozpájet zbylé garderoby svých loutek jným — a když přišla kterás malíčká s rukama prázdnyma a s toutou v očech, po krátké úvaze podala jí jednu ze svých kněžen a řekla: "Na — převlekní ji a budeš dělat seku; přijdeš s ní na zámek na návštěvu, víš?" A tak všem plynuly dny v posasi a v illusi pohádkových představ.

Přišla zima, přišel snih a mrazivé vánice tak, jak u nás v zimě bývá — a brzy přiletly vánoce, bílé a chladné; tím krásnější. A byl štědrý večer. Všechno umyto a čisto, lesko se svatočnó, vše hrálo teplem důvěrných radostí, které jeden druhému dárečkem chystá proto, aby v oku jeho spatřil žár milého překvapení — domem vychala vůně intimních oněch chvílí, v nichž "přicház Ježíšek!"

"Špěchal jsem domů také — a rychle jsem vyběhl po schodech. V tom zaslechl jsem tichý pláč — a uprostřed chodby zahlédl jsem státi děvčátko a ručkami na očích. Poznal jsem hned — malá Irma to byla.

"Proč pláčeš, Irmičko?" otázal jsem se spěšně tónem starého kamaráda. Neodpověděla hned — až za chvíli lichození a tichých domluv zvedla své temné, zarosené oči, osušila je dlaněmi a tise řekla: "Všude mne posílají domě a říkájí, abych přišla až zítra — a já bych tolik chtěla vidět stromeček z nebe..."

"Stromeček z nebe?" "Ano... protože mně Ježíšek žádný nepřinese... a tolik jsem se modlila..." a znovu pláč zahrával koutky drobných ůst.

"Jak to vís, že nepřinese?" zeptal jsem se spíše pro její utišení. "Protože jsem židovka..." a židovky Ježíšek nemá rád — Láďa správce povídal — a všichni — a nechtějí mně ani ukázat..." nové perličky vytryskly z očí Irmy.

Dlouho trvalo, než jsme to krásné dítě rozveselili — ale tu už její mladá matka jí přiběhla hledat — a její sliby a laskání přece pomohly.

Umlkl jsem — několik vteřin bylo ticho. Náhle zašepotal Lula: "Pošleme něco té Irmě z toho — co přinese mně Ježíšek, víš?"

"Ach, můj hochu — teť už by ji to ani netěšilo," musil jsem se usmát. "Vždyť to je už dávno — a co jsem vypravoval, to bylo jen vzpomínání"

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My, zase jen my, jsme byli ti, již museli ustoupit. Proč trpí malická Praha ve svém nitru tolik německých škol, divadla a m. j.? Proč Brno, to naše Brno, ta hlava naší Moravy? Ne nečů celkové ovládat Germány? Ba smutně jsou poměry naše. Zela zlepiš poměry naše válka nyní není! De letáku, vydávaných Ruskem, mohli bychom mít naději, že tomu tak bude. Rusko nám pise: Nebojujeme proto, bychom svou velkou říši ještě zvětšili, ale proto, bychom vyprostili Vás Slovany ze jha germánského. Proč jedna jittrenka naděje. Budme třeplivými jako vždy a držme se našeho přístavi: Dučejí času, jako husa klasu!

Některé události z doby kruté války, milým krajanům sděluje Moravaneka a jedna z učitelky v Polsku. Omaha, 19. prosince 1915. (Pokračování). Čtenáři poradatelky a milé čtenářky! Smutné a bolné snažil jsem vždy úsměšky a hrubostí Germánů. O naší české vlasti právem se praví, že je zašlapána. Proč právě my nesmíme svá mánění tak uvěřit jako to činí Germáni? V Vidni spolek Sokol, omladina Komenský se dožil takých výstředností — až hrůza — diví se každý, jaké to právě české srdce musí být. S touže horlivostí pracovali bratři sokolové a členové spolku Komenského po každém otreasu, jako s počátku. Zbudovali si po mnohé těžké námaze a ponížení českou školu v 10. a ve 3. okrese města Vidne. Byla to česká škola Komenského. To bylo slávy a radosti; my Čechové jsme myslili, když ví, jak velkou službu nám Němci neprokázali, dovolivše nám za naše peníze a naši práci postaviti školu. Než jak dlouho trvalo ta radost. Vyrušovalo se necelý měsíc, byla první demonstrace. Vídenští studenti napsali na budově školní zámazalí kolomazi, okna roztroukli, dveře pokrabali — to je naše právo! Po demonstraci Čechové střepti odšli. Školu, kterou svých snů očistili, opravili a vynořovalo se dále. Ovšem zas na krátko — demonstrace druhá, mnohem horší, učinila konec vyuoování. My